

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 11.708 van 26 mei 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengaalse nationaliteit te zijn, op 23 februari 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 31 januari 2008 houdende “*de vordering tot opsluiting*”.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 8 april 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat C. VERHEYEN en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen het Rijk binnen op 15 maart 2005 en diende op 16 maart 2005 een asielverzoek in. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen nam op 24 november 2005 de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Op 23 november 2006 besliste de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen dat verzoeker niet erkend werd als vluchteling en dat hem geen subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend.

1.2. Op 23 maart 2007 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

1.3. Op 31 januari 2008 werd verzoeker aangetroffen bij een verkeerscontrole. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Deze beslissing die op 31 januari 2008 ter kennis werd gebracht van verzoeker luidt als volgt:

“(…)

-Artikel 7, eerste lid, 1° : verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten; de betrokkene is niet in het bezit van een geldig nationaal paspoort voorzien van een geldig visum.

“(…)

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Italië, Griekenland, Oostenrijk, Noorwegen, Zweden, IJsland, Finland en Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta, om de volgende reden :

** Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken.*

“(…)

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene opgesloten te worden, aangezien zijn (haar) terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

** Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.*

“(…)”

2. Ontvankelijkheid van het beroep.

Verweerder werpt op dat de vordering niet ontvankelijk is daar verzoeker uitdrukkelijk aangeeft de nietigverklaring na te streven van een bevel tot opsluiting terwijl een vrijheidsberovende maatregel enkel aanvechtbaar is bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van de verblijfplaats of de plaats van aantreffen van verzoeker. Verweerder stelt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen rechtsmacht heeft omtrent de maatregel van vrijheidsberoving.

In zijn repliekmemoirie voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing duidelijk aangeeft dat een procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen mogelijk is en dat de beroepen bij de Raadkamer en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een ander voorwerp hebben. Hij betoogt dat de Raadkamer hooguit beslist over de eventuele uitvoering van de beslissing tot opsluiting, doch geenszins omtrent de geldigheid of nietigverklaring van de beslissing.

De Raad merkt op dat verzoeker, in het inleidende verzoekschrift, heeft aangegeven dat zijn beroep gericht is tegen “*de vordering tot opsluiting*” en ook uit de ontwikkelde middelen blijkt dat de vordering gericht is tegen de overeenkomstig artikel 7, derde lid, van de Vreemdelingenwet genomen maatregel van vrijheidsberoving. Artikel 72, tweede lid, de Vreemdelingenwet bepaalt expliciet dat het aan de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank toekomt te onderzoeken of een dergelijke maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen (R.v.St., nr. 92.181, 12 januari 2001; R.v.St., nr. 107.338, 4 juni 2002; R.v.St., nr. 165.469, 1 december 2006; R.v.St., nr. 165.470, 1 december 2006). De eventuele vermelding in de bestreden beslissing dat een beroep bij de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen mogelijk is en het betoog van verzoeker, kunnen geen afbreuk doen aan de bepaling van artikel 72, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

De opgeworpen exceptie is gegrond.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend acht door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. VAN CAMP,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN CAMP.

G. DE BOECK.